

Charles PERRAULT

Povești

FLAMINGO GD

Cuprins

Cenușăreasa	5
Motanul încălțat	15
Frumoasa adormită.....	24
Piele de Măgar	32
Zânele	44
Scufița Roșie	52
Barbă-Albastră.....	60
Degetel.....	69
Riquet Motatul.....	83

Cenușăreasa

Dată, soția unui om bogat s-a îmbolnăvit și, când a simțit că i se apropie sfârșitul, și-a chemat singura fiică, pe care o iubea nespus, și i-a zis:

– Să fii o fată bună, și să știi că te voi veghea din Rai.

La puțin timp după asta, a închis ochii pe vecie și a fost îngropată în grădină, iar fata mergea la mormântul ei în fiecare zi și plângea. Apoi a nins, iar zăpada, care a acoperit mormântul, era ca o velință albă; iar când a venit primăvara și zăpada s-a topit, tatăl ei s-a însurat cu o altă femeie. Această nouă nevastă avea două fiice, pe care le-a adus cu ea; și acestea erau frumoase, dar foarte rele, așa că a venit vremea suspinelor pentru săraca orfană.

– Ce rost are fata asta nefolositoare în salon? au spus ele. Cei care mănâncă pâine trebuie să o și câștige. Să fie fată la bucătărie!

I-au luat hainele și i-au dat o rochie veche, cenușie, au râs de ea și au pus-o la bucătărie.

Acolo era silită să muncească din greu: să se trezească înainte de a se lumina, să aducă apă, să aprindă focul, să gătească și să spele. Pe lângă asta, surorile ei o jigneau în toate felurile și

rădeau de ea. Seara, când era obosită, nu avea un pat în care să se culce, iar ele o puneau să se întindă lângă sobă. Din pricina asta, era mereu murdară de cenușă și i s-a spus Cenușăreasa.

S-a întâmplat odată ca omul să plece cu o treabă și le-a întrebat pe fiicele sale vitrege ce dar vor să le aducă la întoarcere.

– Haine frumoase, a spus prima.

– Perle și diamante, a spus a doua.

– Iar tu copilă, i-a spus tatăl fiicei, tu ce dorești?

– Prima alună geamănă care se va lovi de pălăria ta când te vei întoarce.

El a cumpărat pentru cele două fete haine frumoase, perle și diamante, așa cum au cerut, iar în drum spre casă, în timp ce călărea printr-o dumbravă verde, o alună geamănă a căzut drept pe pălăria lui, gata să i-o dea jos. A luat aluna și când a ajuns acasă i-a dat-o fiicei sale. Apoi ea a luat-o și s-a dus la mormântul mamei sale și a pus-o în pământ și a plâns atât de mult, încât a udat-o cu lacrimile ei, și astfel a crescut din ea un copăcel frumos. De trei ori s-a dus acolo și a plâns, și curând a venit o pasăre și și-a făcut cuib în copăcel, și fata vorbea cu ea și-i purta de grijă, aducându-i tot ceea ce avea nevoie.

S-a întâmplat ca regele să dea o mare petrecere, care avea să țină trei zile, iar dintre fetele invitate, fiul regelui trebuia să-și aleagă soția. Surorile Cenușăresei au fost și ele poftite, și toată ziua strigau:

– Acum coafează-ne părul, acum șterge-ne pantofii și îmbracă-ne cu rochiile cele mai bune, pentru că noi mergem la marea petrecere a regelui.

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti, o văduvă care avea două fete. Cea mai mare dintre ele era leit mama sa, semănând amândouă ca două picături de apă. Atât mama cât și fiica erau atât de respingătoare, încât nu se putea trăi în preajma lor. Mezină însă semăna întru totul cu tatăl ei, era blândă, bună, frumoasă și cinstită, astfel încât toată lumea o considera cea mai minunată ființă din lume.

Așa cum se întâmplă de obicei în astfel de cazuri, această mamă o iubea numai pe fiica ei cea mare, iar față de mezină se purta cu multă răceală și uneori chiar cu răutate. O alungase la bucătărie și îi dădea de făcut cele mai grele munci din gospodărie. Una dintre aceste munci pe care biata copilă trebuia să le îndeplinească era căratul apei, de două ori pe zi, de la o distanță foarte mare, într-o găleată, pe care abia de putea să o ducă la întoarcerea acasă.

Într-o zi, pe când era la fântână, veni o bătrână care, cu o voce tremurândă, îi ceru un pahar cu apă.

- Imediat, bătrânico, îi răspunse fata și, clătind repede un pahar pe care îl avea la îndemână, luă apă din cel mai limpede loc al fântânii și i-l oferii acestei bătrâne. Apoi cu multă răbdare și blândețe, o ajută pe bătrână, sprijinind-o, astfel încât aceasta bău toată apa din pahar.